Evidències educatives transferides a campaments

written by Guillermo Legorburo | 13 d'August de 2023

He sigut monitor educador en *scouts* i en Cáritas durant més de 10 anys en diversitat d'activitats i acampades, acompanyant a joves que tenien des de 7 fins a 22 anys. Fa uns dies vam introduir la necessitat d'aplicar les evidències científiques d'educació en contextos no formals, com ara els campaments. Hui posem **alguns exemples** de com es poden portar a la pràctica, amb èxit i satisfacció per a qui hi participa, les evidències sobre convivència i socialització preventiva de la violència:

- Podem planificar **moments diaris d'assemblea**, i una dinàmica general en què es puguen denunciar actituds violentes i valorar comportaments valents. Per això és essencial crear condicions com les dels clubs de valents violència zero, en què prèviament es consensua amb exemples concrets què és violència, valentia, amistat, covardia; i es deixa clar que qui denuncia i defensa davant de la violència és un *crack*, i qui l'exerceix o la permet actua com un cutre i covard.
- Seguit a això, és clau **educar la mirada dels monitors**, que sovint solen desenvolupar cert col·legueig amb els xavals menys exemplars, mentre deixen de banda als qui es porten perfectament i són solidaris. Ha de passar just el contrari: ignorar els

que tenen un perfil *subidito* i aconseguir que el grup pose a l'altar els menors més bondadosos i igualitaris.

- A l'hora de programar, hem de **deixar enrere jocs o activitats en què es fomenten els tocaments** íntims. En nom d'una falsa «educació emocional», de vegades es promouen massatges, jocs en què uns xiquets s'han de besar amb altres, de vegades per força. L'aprenentatge inconscient és rotund: «tinc dret a tocar i he d'acceptar que em toquen, m'agrade o no». Davant d'això, no hi ha millor educació emocional que educar en l'amistat veritable, o promoure espais de diàleg al voltant d'una pel·lícula, un text o una cançó.
- En relació, cal no oblidar **garantir també la seguretat davant de l'abús infantil**, assegurant que cap monitor o monitora es quede tot sol amb menors o que dormen al costat d'ells i elles.
- Seguint amb les activitats, també s'han de **superar els jocs en què hi ha baralles, cops o forcejament**. Som tan reaccionaris com per a, amb l'excusa que «sempre s'ha fet», perpetuar dinàmiques amb gran risc de dany i de fomentar comportaments agressius? Hi ha milers d'activitats esportives o d'altres que no requereixen res d'això.

Hi ha una clau subjacent a tot este canvi: **la transformació inicial del voluntariat**, que moltes vegades té una associació errònia entre allò brut i superficial com «allò que mola», i allò profund i segur amb «allò avorrit». Este patró de pensament està a la societat però podem canviar-lo, pel bé d'estes persones a qui dediquem tantes hores i il·lusió: perquè no hi ha res més divertit que un espai lliure de tota pressió i violència.

[Imatge: Pexels]